

рингския принцъ веднага прѣмѣстилъ конницата отъ лѣвото крило на дѣсното и заповѣдалъ на всичката конница да се построи въ 3 линии на равнината задъ селението Мишолупъ. Пѣхотата, като излѣзла отъ лагера, успѣла бѣреме да заеме височинитѣ задъ селението Стербоголи.

Между това пѣхотата отъ лѣвото крило на прусската армия, като прѣмѣстнала съ трудъ по низменната мѣстность между Нидеръ-Почервицъ и гоставицкия прудъ, два пѣти атакувала пѣхотата отъ дѣсното крило на австрийската армия, но силния картеченъ огнь я довелъ въ пълно растройство и я принудилъ да отстъпи къмъ дубическия прудъ. Въ сѣщото време 65 ескадрона отъ прусската конница, подъ началството на княза Шонейха, които слѣдвали, по въ лѣво отъ пѣхотата, атакували австрийската конница подъ началството на Хаддика*). Но трикратната имъ атака нѣмала никакъвъ успѣхъ, до като най послѣ полковникъ Варнери съ 5 ескадрона хусари, като трѣгналъ още по въ лѣво отъ Шонейха, атакувалъ австрийската конница въ флангъ, а Шонейхъ, като получилъ подкрѣп-

*) Андрея Хаддикъ (Haddick) е роденъ въ 1710 г. и на млади години се занимавалъ съ правовѣдние и вече достигналъ звание на академикъ, но послѣ постѣпилъ на военна служба. Въ 1774 г. — билъ назначенъ прѣдсѣдател на придворния воененъ съвѣтъ, произведенъ генералъ-фелдмаршалъ и въздигнатъ въ графско достойнство. Военното си поприще завършилъ въ 1788 г., вече на 79 годишна възраст, съ прѣдводителствуванието главната армия противъ турцитѣ въ 1788 г., но въ 1789 г., по старостъ, слабостъ и болѣстъ, прѣдалъ армията на Лаудона и се върналъ въ Виена съ съвѣтъ растроено здравие. Смъртъта на Иосифа II (на 8 февруарий 1790 г.), комуто той билъ дълбоко прѣданъ, като го огорчила, ускорила смъртъта му, която слѣдвала на 12 мартъ сѣщата 1790 година.

За него може да се каже сѣщото, каквото се каза за Надаши, че и той билъ най на прѣдъ игравъ партизанинъ, а послѣ рѣшителенъ и искусенъ генералъ.

ление, произвелъ нова атака отъ фронта. Тогава австрийската конница била отблъсната и съвсѣмъ разбита и се хвърлила частъ къмъ дѣсния флангъ на пѣхотата си и я довела въ растройство, а частъ въ Забетицъ. Между това австрийскитѣ гренадери прѣслѣдвали прусската пѣхота (по нѣмание на щикове — съ палаши) къмъ дубечкия прудъ; но Шверинъ подкрѣпилъ послѣдната съ частъ отъ 2-та линия, лично я повелъ въ атака, и макаръ самъ да билъ убитъ, но прѣдвожданата отъ него пѣхота отблъснала австрийската и я довела въ растройство, което се увеличило още по вече, когато австрийската пѣхота се разбъркала съ разбитата и бѣгающа австрийска конница.

Въ сѣщото време Фридрихъ се възползвалъ отъ интервала, който се образувалъ между центра и дѣсното крило на австрийската армия, и устрѣмилъ въ него войскитѣ отъ дѣсното си крило, завладялъ изходящия жгълъ на неприятелската бойна линия, съвсѣмъ отразалъ лѣвото крило и центра на австрийцитѣ отъ разбитото имъ дѣсно крило, и ги принудилъ бързо да се хвърлятъ къмъ Прага, отъ страхъ да не бѣдѣтъ отрязани отъ нея. Като загубили около 13.400 души и 200 топа и като влѣзли въ Прага на брой 40.000 души, австрийцитѣ се опитвали да отстъпятъ най на прѣдъ по лѣвия, а послѣ по дѣсния брѣгъ на Молдава, но били задържани на лѣвия брѣгъ — отъ Кейта, а на дѣсния — отъ войскитѣ отъ лѣвото крило на прусската армия. А останкитѣ отъ разбитото дѣсно австрийско крило, на брой около 16.000 души, успѣли да отстъпятъ къмъ Беннешау. Прусситѣ, като загубили въ боя около 12.000 души, блокирали Прага отъ двата брѣга на Молдава.

Колкото рѣшителна и да била по-